

Popelka, vyvolávající ÚSMĚV ÚTRPNOSTI

Konec 19. století se obdobně jako v politickém životě nesl i mezi českými myslivci a kynology ve znamení řady pokusů o založení ryze českých loveckých, mysliveckých, kynologických a ochránářských spolků. Současně se objevovaly snahy o vydávání zájmových listů a časopisů.

Po prvním listu českých lesníků a myslivců nazvaném Háj, s přílohou Lověna, který vydával od roku 1872 lesník Jan Doležal, dostali členové Spolku pro ochranu honby a chov loveckých psů v Král. českém předplaceny Listy lovecké. Časopis však byl podle dobových zpráv spolku nejtíživějším břemenem a působil velké výkyvy ve finanční rozvaze spolku.

V listopadu roku 1897 vyšlo v Praze na Žižkově první číslo ústředního časopisu přátel lesa a myslivosti Myslivec za redakce Jana Seidla. Vedle „pěstování lásky ku zděděné po otcích hroudě, českému lesu a české nivě“ sliboval věnovat se i otázkám „chovu psů pro honbu a sport“. Odbornost tohoto listu však nebyla alespoň zpočátku valná, kynologie byla zastoupena jen skromně, často jen rytinami nebo obrázky psů bez jakéhokoli dalšího komentáře. Později se začaly objevovat dost povrchní charakteristiky jednotlivých plemen a zprávy typu: Úrodná fena. Majiteli usedlosti Kinclovky u Troje panu J. Suchému, vrhla půldruhého roku stará myslivecká fenka anglická patnáct štěňat úplně vyvinutých.

K zajímavějším patřil výtah z přednášky profesora Studera na výroční schůzi švýcarských přírodopysků v Curychu o historii plemen psů a rozsáhlá polemika o přínosu, respektive zbytečnosti nového plemene pudlpointera pro české myslivce: „Právě tak jako dokázáno jest, že ještě ze všech pudlpointerů dva sobě podobní nebyli, též tak jest jejich lovecká výtečnost jen nahodilá, a proto se přidržme našich starých osvědčených druhů, které promyšleným, obezřetným pěstěním a stálým cvičením přivedeme k nebývalé dokonalosti!“ uzavřel tehdy diskusi L. Koutecký.

V časopise také zazněla výzva, „aby se sešlo a smluvilo několik česky smýšlejících kynologů a založila se vlastní naše plemenná kniha pro psy krátko, dlouho

i ostnosrsté a byl založen nový český spolek pro chov psů mysliveckých a sportovních,“ neboť „dosavadní naše kynologie česká existuje toliko dle jména, ve skutečnosti jest popelkou, vyvolávající úsměv útrpnosti a ironie u pánů, jimž několik českých dobráček ochotně přizvukuje.“ Těmi „pány“ byli samozřejmě míněni Němci.

Souběžně s Myslivcem vycházel od roku 1897 další časopis Česká myslivost, orgán pro chov a ochranu zvířete, zpěvného ptactva a orgán pro chov a cvičení psů mysliveckých, s podtitulem „První pražský ústřední list přátel myslivosti, přírody a ušlechtilých zábav loveckých“, redigovaný Hynkem Štětškou.

Myslivost měla - jak patrně - přátel dost, ti však nebyli ani dost málo přátelé mezi sebou. Žasneme-li dnes nad politikařením a trapností českého veřejného života, nejde o nic nového. Máme vydatnou, sto-

Díky Myslivci se zachovala podobanka nadlesního Ferdinanda Sekyrky, profesora na lesnickém učilišti v Písku; právě on se spolu s fořtem Zenkerem a lesním komisařem Hübnerem nejvíce zasloužil o českého stavěcího ohaře, pozdějšího českého fouska

letou tradici. Mezi oběma časopisy se rozhořel ostrý konkurenční boj, plný osobních invektiv. „Od té doby, co jsem začal vydávat časopis Myslivec,“ stěžuje si J. Seidl, paradoxně původní zakladatel konkurenčního listu, „stal jsem se předmětem zjevných a skrytých nájezdů České Myslivosti, nepřetržitých útoků, jejichž ušlechtilou snahou bylo a jest dosud podkopati všemožně dobrou moji pověst, ať literární ať občanskou, neušetřeno při tom nejsvětějších citů člověka, vrhán kal i na neuhonný můj život...“

K příjemnějším zprávám z roku 1899 patřilo, že v Praze bylo ohlášeno zřízení první „přechovávací a pozorovací stanice k ochraně psů“, první psí útulek. Informoval o tom jednatel právě založeného Spolku k ochraně zvířat v Král. čes-

Z titulní strany prvního čísla časopisu Myslivec z roku 1897 hleděl na přátele lesa a myslivosti protektor českého honebního spolku, Jeho císař a král. Výsost pan arcikníže František Ferdinand z Rakous-Este

kém Josef Hudl. Ústav měl zabránit tomu, aby v době častých kontumací „pohodný musel dle kruté litery kontumáčnického nařízení po třídenním pozorování každého lapeného psa zatratiti, k nezměrné škodě i zármutku majitelů, kteří by často poslední kus šatu s těla obětováli, jen aby zachovali své psy na živu.“ Také pes českého chovu, škotský ovčák Collie jménem „Jack“ Sheviot Royal v majetku pana Antonína Dítě z Malé Strany stal se championem v Rakousku. „Nádherné to zvíře anglického původu obdrželo ve dnech 6., 7. a 8. května na mezinárodní výstavě luxusních psů ve Vídni, která byla 450 velkolepými psy obelána, při konkurenci se 70 Bernardíny, 20 doggami, 20 chrtů, 10 Novofundlandčany a 40 Collies, čtyry nejvyšší ceny: zlatou medaili v prodejné třídě, čestnou cenu, zlatý řetěz, dále 40 korun ve zlatě a vítěznou cenu nad všemi soupeři a zlatou medaili ze zlata ryzího, s kterou dobyl titul „Championa“ nejznamenitějšího psa v celém Rakousku pro r. 1899.“

M. Císařovský